

בבית המשפט העליון

רע"פ 332/02 - ב'

כבוד השופט מ' חשין כבוד השופט י' אנגלרד כבוד השופט א' א' לוי	בפני:
יצחק מרדכי	המבקש:
נ ג ד	
מדינת ישראל	המשיבה:
י"א בתשרי תשס"ג (17.9.02)	תאריך הישיבה:
עו"ד יאיר גולן עו"ד משה שחל עו"ד נבות תל-צור עו"ד רם כספי עו"ד איתן האזרחי	בשם המבקש:
עו"ד נאוה בן-אור עו"ד אלי אברבנאל	בשם המשיבה:

רשות ערעור פלילי על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים מיום 28.11.01 בע"פ 2206/01 וע"פ 2303/01 שניתן ע-ידי כב' השופטים: כב' הנשיא ו' זילר, השופט ד' חשין, השופטת י' צור

החלטה

המבקש הורשע בבית-משפט השלום בירושלים, בין השאר, בעבירה של עשיית מעשה מגונה בנסיבות מחמירות, עבירה כהגדרתה בסעיף 348(א) בנסיבות המפורטות בסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, והכל לפני תיקון מס' 61 לחוק העונשין. בהכרעת דינו של בית-משפט השלום כונתה עבירה זו "אירוע נתניה". ערעורו של המבקש לבית-המשפט המחוזי בירושלים נדחה ברוב דעות, ועל פסק-דין זה האחרון בקשת הרשות שלפנינו.

בבית-המשפט המחוזי נתגלעו חילוקי דעות בין הנשיא ורדי זילר, מזה, לבין השופטת יהודית צור והשופט דוד חשין, מזה, ובנושא זה של חילוקי דעות מבקש המבקש כי תותן לו רשות ערעור לבית-המשפט העליון. וזה פשר חילוקי דעות שנתגלעו בין שופטי הרוב לבין שופט המיעוט: הוראת סעיף 348(א) לחוק העונשין (כנוסחה בעת המעשה נושא כתב-האישום) הפנתה אל הוראת סעיף 345(א)(1) עד (5) לחוק העונשין, וכהוראת סעיף 345(א)(1), אחד היסודות העושים את העבירה הוא היסוד של "עקב שימוש בכוח". לדעת הרוב בבית-המשפט המחוזי, הכוח הדרוש לביצוע עבירת אינוס זהה לכוח הדרוש לביצוע העבירה של מעשה מגונה. בהפעילו מבחן זה, הסתמך בית-המשפט המחוזי על ההלכה שנפסקה בבית-משפט זה ולפיה די אף בכוח מועט כדי למלא אחר הדרישות של עבירת אינוס. דעת הרוב בבית-המשפט המחוזי הגיעה לכלל מסקנה כי בנסיבות המקרה נתקיים רכיב הקשר הסיבתי בין שימוש בכוח לבין המעשה המגונה. דעת המיעוט של הנשיא ו' זילר גרסה "שמדרג הפער של העונשים בין שני סוגי המעשים המגונים (בנסיבות מחמירות ושלא בנסיבות מחמירות) כשלכך מתלווה העובדה שהערך של שמירה על כבוד האישה ושל האוטונומיה על גופה מוגן על-ידי החוק גם ללא קיום כוח כופה (שהרי עבירת המעשה המגונה מושלמת גם ללא 'כוח כופה'), מצביעים על כוונת המחוקק ללכוד בחמורה שבעבירות אלו, כוח כופה ממשי שסייע או תרם לביצוע העבירה." לשון אחר: לפי דעת המיעוט, נדרש כוח בעל עוצמה גדולה עד שיורשע אדם בעבירה של מעשה מגונה עקב שימוש בכוח, וזאת בשונה מן ההלכה החלה על עבירת אינוס.

קראנו את טיעוניהם המפורטים של באי-כוח בעלי-הדין והוספנו ושמענו השלמות על-פה מפייהם. אחרי כל אלה הגענו לכלל מסקנה כי אין מקום להענקתה של רשות ערעור על פסק-דין של בית-המשפט המחוזי. וזה טעמנו העיקרי להחלטתנו: גם אם נקבל את השקפתו של המיעוט באשר לפירושו של החוק, גם כך נחה דעתנו כי עוצמתו של הכוח-הכופה שהופעל על-ידי המבקש על גופה של המתלוננת - על-פי מימצאי העובדה שנקבעו בערכאת הדיון (בית-משפט השלום) - די בו כדי להוות "כוח כופה ממשי" (כלשונו של הנשיא ו' זילר) המקיים עבירה של מעשה מגונה בנסיבות האמורות בסעיף 348(א) לחוק העונשין. לשון אחר: גם בקבלנו את המבחן המשפטי של דעת המיעוט - ואיננו קובעים כך - יישומו של אותו מבחן על המקרה הנדון היה מביא להרשעתו של המבקש, וזאת בניגוד למסקנתו של כב' הנשיא ו' זילר. בתיתנו דעתנו לכל אלה, ממילא אין נדרשת הכרעה בחילוקי הדעות שנתגלעו בבית-המשפט המחוזי בנושא היסוד של "עקב שימוש בכוח".

סוף דבר: אנו מחליטים לדחות את הבקשה לרשות ערעור ככל שהמדובר הוא ב"אירוע נתניה".

היום, י"א בתשרי תשס"ג (17.9.02).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

העתק מתאים למקור G10.02003320
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח.
רשם

בבית המשפט העליון פועל מרכז מידע, טל' 02-6750444
בית המשפט פתוח להערות והצעות: pniot@supreme.court.gov.il
לבתי המשפט אתר באינטרנט: www.court.gov.il